

ارزیابی پایداری سیستم های حمل و نقل عمومی درون شهری

الهام کاکاوند، دانشجوی کارشناسی ارشد برنامه ریزی شهری و منطقه ای، دانشگاه بین الملل امام

خمینی (ره) قزوین¹

سمانه جباری، دانشجوی کارشناسی ارشد برنامه ریزی شهری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات

تهران²

¹Kakavand.elham@gmail.com

²Sjabari_88@yahoo.com

چکیده

فرآیند برنامه ریزی دربرگیرنده کلیتی است پیوسته در جریان، بخشی از برنامه ریزی شهری، برنامه ریزی حمل و نقل شهری است که به همراه برنامه ریزی بخش های کاربری اراضی، زیرساخت ها و سایر بخش ها، بعد کالبدی برنامه ریزی جامع شهری را تشکیل می دهد. وجود نارسایی در روند برنامه ریزی شهری و به ویژه بخش حمل و نقل شهری، آثار و عوارض زیانبار گسترده ای را همچون مصرف بالای انرژی، تأخیر در رسیدن به مقصد، آلودگی هوا، کاهش ایمنی شهری و افزایش خطرهای جانی، از بین بردن بافتها و پیوندهای سنتی شهر و نظایر این ها، به بار آورده است. مقاله حاضر با استفاده از روش توصیفی - تحلیلی و مدل تحلیل سلسله مراتبی AHP به بررسی معیارهای و سیاست های حمل و نقل پایدار درون شهری و سپس ارزیابی میزان پایداری سیستم های حمل و نقل عمومی درون شهری می پردازد. نتایج حاصل از این پژوهش نشان می دهد که از مترو به عنوان پایدارترین گزینه ی حمل و نقل عمومی می توان در توسعه حمل و نقل شهری در راستای پیروی از اصول توسعه پایدار بهره جست .

واژگان کلیدی: برنامه ریزی حمل و نقل - توسعه پایدار - حمل و نقل عمومی - تحلیل سلسله مراتبی